

Sat Sandesh

2024. november ♦ 57. ÉVFOLYAM ♦ 11. SZÁM

Tartalomjegyzék

2	Adakozással adj hálát!	<i>Sant Rajinder Singh</i>
9	Éljünk a jelenben!	<i>Sant Kirpal Singh</i>
13	Kevesen keresik Istent önmagáért	<i>Sant Darshan Singh</i>
16	<i>Spiritualitás a mindennapokban</i> Kérdés-felelet Díwali fényei és a benső ragyogás	<i>Sant Rajinder Singh</i> <i>Sant Rajinder Singh</i>
23	<i>Történetek</i> A Mester kegye Történetek Baba Jaimal Singhről A szeretet sohasem ér véget	<i>Patricio Ortiz Procel</i> <i>Charan Singh</i> <i>Sant Darshan Singh</i>
30	<i>Gyermekoldalak</i> Ahol az Úr lakik Isten megáldja azokat, akik adnak	<i>Sant Rajinder Singh</i>

Igazság Üzenete

A Sat Sandesh havonta megjelenő magyar nyelvű folyóirat, amelyet a Sawan Kirpal Publications USA engedélyével az SKRM Magyarországi Közössége ad ki. A folyóirat kiadásának célja: Sant Rajinder Singh, Sant Darshan Singh, Sant Kirpal Singh, Hazur Baba Sawan Singh és az őket megelőző Mesterek tanításának közzététele. Készült a Sant Mat Alapítvány támogatásával.

ISSN: 1217-6176

Sant Rajinder Singh Ji Maharaj

ADAKOZÁSSAL ADJ HÁLÁT!

Amikor hálát adunk, annak a leggyakoribb oka az, hogy kaptunk valamit másoktól. Ha valóban ki akarjuk fejteni a köszönetünket azért, mert szeretettel gondoltak ránk, örömet kívántak nyújtani nekünk, akkor mi is vállaljunk önzetlenül részt az embertársainkról való gondoskodásban! Ez egy módja annak, hogy továbbadjuk másoknak azt a sok jót, amit kaptunk. Így nemcsak elfogadók leszünk, hanem mi is adakozókká válunk. Mások, akik rászorulnak, a törődésünk, az ajándékaink címzettjeivé válnak.

A szentek és a spirituális Mesterek az önzetlenség csodálatra méltó példái. Semmit sem akarnak maguknak azoktól, akiket meditációra tanítanak. Ők már mindent megkaptak, amire szükségük volt, hiszen felismerték Istent, a teljes boldogság és szeretet Forrását. Egyek lettek Ővele.

Ha mámorító üdvösség tölt be

bennünket, mi más hasonlítható ehhez az érzéshez? Sajnos, megfeledeztünk a velünk született szeretetről. Ezért a világ játékszereiben igyekszünk öröme, megelégedettségre, vigaszra találni.

A szentek figyelmének középpontjában az embertársaik szenvedéseinek enyhítése áll. Ezért hatalmas áldozatokra képesek. Ők tudják, hogy az egyetlen dolog, ami marandó értéket képvisel, az Isten iránti szeretet, valamint az Őbelőle kiáradó Fény és Hang. Ha a meditációban kapcsolatba kerülünk az Istenerővel, megtapasztalhatjuk ezt az isteni mámort, amely azután az egész valónkat átjárja. Ha ezt sikerülne elérnünk, akkor mi is túláradnánk a szeretettől, és ezt sugároznánk mások felé.

A szentek élete a rendkívüli nagylelkűségüket példázza. A fizikai valójukat, az idejüket és az anyagi forrásaikat is mindig arra szentelték, hogy bátorítást, segítséget és békét nyújtsa-

nak mindenkinek, aki hozzájuk fordult.

Kirpal Mester a keresetéből rendszeresen vásárolt gyógyszert és élelmet a rászorulóknak. Elment a kórházakba, és segített azoknak, akik nem engedhették meg maguknak, hogy ételt és orvosságot vegyenek maguknak. Ezt még akkor is megtette, ha a következő fizetéséig bizonyos szükségletekről le kellett mondania. Egyszer a saját nagybátyja is kórházba került, ezért elment meglátogatni, hogy élelemmel és gyógyszerekkel segítse. A szomszédos ágyban egy idős férfi feküdt, akivel senki sem tördött. A férfi olyan gyenge és vézna

volt, hogy a bőre alatt látni lehetett a csontjait. Még a takarója sem volt rajta. Sant Kirpal Singh megkérdezte tőle: „Mit tehetek érted?” Hirtelen könnyek törtek elő az idős férfi szeméből, és azt mondta: „Sok éve már, hogy valaki megkérdezte tőlem, mit tehet értem.”

A Szeretett Mester meghatódott, és elhatározta, hogy segít a férfin. Ugyanúgy kezdett gondoskodni róla, mint a nagybátyjáról. Tejet és gyümölcsöt vitt nekik, és fizette a gyógyszereiket. Ekkoriban a családoknak maguknak kellett gondoskodniuk az ápoltak élelméről és a kórházi orvosi költségekről, mivel nem létezett

egészségbiztosítás. Bár Sant Kirpal Singh csekély fizetést kapott a munkahelyén, minden pénzét arra költötte, hogy segítsen rajtuk. Emiatt egy ideig kenyéren és vízen élt.

A nagybátyja furcsának találta a rokona viselkedését, hiszen a legtöbben csak a közvetlen családtagjaikkal törődtek, különösen, ha azoknak nem voltak saját anyagi forrásaik. Nem hagyta szó nélkül a történeteket, hanem azt kérdezte: „Az természetes, hogy mindent megteszel értem, mert a nagybátyád vagyok. Ám azt látom, hogy ez az öregember, akinek nincs pénze arra, hogy honorálja a szolgálataidat, ugyanolyan bánásmódban részesül tőled, mint én.”

Sant Kirpal Singh gyönyörű válasza összecsengett az összes nagy szent gondolkodásmódjával: „Tisztelt bácsikám! Ti mindketten egyformák vagytok számomra. Neki ugyanolyan joga van hozzám és a szolgálataimhoz, mint neked. Valójában az egész teremtésnek ugyanilyen joga van hozzám. Azért jöttem, hogy mindenkit szolgáljak.”

Nézzük meg az önzetlen adakozás szellemiségének egy másik példáját! Sant Darshan Singh rendszeresen vonattal utazva kereste fel lelki tanítómesterét, Hazur Baba Sawan Singhet. Az egyik látogatása során, szokás szerint a delhi pályaudvarra sietett, hogy vonatra szálljon, de sajnos az utolsó járaton már moccanásnyi hely sem volt, és a szerelvények ajtajait is sikerült a személyzetnek bezárnia.

Mivel nagyon vágyott a Mestere látására, atléta alkatú és elszánt volt, ezért sok más utassal együtt felmászott a vonat tetejére. Az utazás több órán át tartott. Amikor leszállt az éjszaka, a hőmérséklet csökkent, és egyre hidegebb lett.

Sant Darshan Singh észrevett egy férfit, akin nem volt kabát, és rettentően reszketett. Ő együttérzéstől vezérelve levette a saját kabátját, és a didergő férfi köré tekerte. Emiatt sok órán át volt kénytelen elviselni, ahogy a hideg szél korbácsolta a mozgó jármű tetején, ami kihatott az egészségére. Ám, mint minden szent, mások szükségleteit ő is a sajátja elé helyezte.

Az embertársai szenvedése iránti együttérzése olyan nagy volt, hogy cserébe még akkor is önmagát adta, ha ez azt jelentette, hogy fel kellett áldoznia a saját idejét, pénzét vagy a kényelmét. Az ilyen esetek csak apró példák a szentek hosszú történetéből, akik hatalmas áldozatokra voltak képesek azért, hogy másokon segíthessenek.

Ahogy spirituálisan fejlődünk, és elmerülünk Isten szeretetében, a belülről jövő boldogság soha véget nem érő áradata tölt el bennünket. Ez a szeretet olyan nagy, hogy többé nem válunk diadalittassá a világ külső ajándékaiért sikeresen folytatott küzdelem után. Ekkor felismerjük, hogy bármit is birtokolunk, az Isten ajándéka.

Azt is megértjük, hogy az egész teremtés a családunk része – testvérek az egy Istenben. Nemcsak a szeretete-

inkkel vagyunk nagylelkűek, hanem azokkal is, akiket korábban nem ismertünk. Többé senkit sem tekintünk idegennek. Ekkor készen állunk arra, hogy adakozzunk, gondoskodjunk mindazokról, akiknek szüksége van a törődésünkre.

Sant Darshan Singh így szól erről:

Mások a hozzátartozókat és rokonokat is magukra hagyták, Én még az idegeneket is szívem lakóivá tettem.

Ezzel azt kívánja mondani, hogy a legtöbb ember úgy érzi: csak a családján köteles segíteni. Leginkább a szeretteinkre összpontosítunk, akik a háztartásunkban élnek, mint például a szüleink vagy a gyermekeink. Aztán a rokoni kötelezettségeink miatt a testvéreink, a nagynénjeink, a nagybátyáink, a nagyszüleink és az unokáink felé teszünk lépéseket. Ám itt a legtöbb ember megáll. Azt gondolják, hogy a velük nem rokon emberek problémái mások famíliáira tartoznak.

Gyakran csupán szociális kötelességből adunk, ha valamilyen konkrét céllal rendeznek gyűjtést a szegényeknek. Adakozhatunk olyan szervezetnek, amely játékokkal akarja meglepni a rászoruló gyerekeket, vagy tisztálkodási szerekekkel a nehéz anyagi helyzetű családokat. Lehet, hogy egy nemzetközi katasztrófa, például árvíz, hurrikán, cunami, földrengés, vulkánkitörés vagy tűzvész

idején kinyitjuk a pénztárcánkat. Vannak, akik csak azért teszik meg ezt, mert „mindenki más is ezt teszi”, és nem akarják, hogy önzőnek tartásák őket. Viszont az ilyen jótékony-sági alkalmakon túl ritkán gondolunk arra, hogy talán segíteni kellene egy gondokkal küzdő idegenen.

Akkor kezdjük más szemmel látni a fizikai környezetünk történéseit, amikor a meditációban a tudatosság magasabb szintjére emelkedünk, lélekként a spirituális birodalmakba utazunk. Elkezdjük meglátni az egyetemes összetartozást, és többé nem léteznek idegenek. Megtapasztaljuk, hogy ugyanaz az Isteni Fény ragyog mindenki másban is. Új lapot nyitunk az életünkben, és önzetlenül segítünk az erre rászorulókon. Az elveink most már megegyeznek azokkal, amelyek szerint Sant Kirpal Singh élt: „Azért jöttem, hogy mindenkit szolgáljak.” Minél többet meditálunk, annál inkább kifejlődik bennünk ez a fajta látásmód.

A hálaadás ne csak egy olyan nap legyen, amikor megköszönjük Istennek és a családuknak a sok ajándékot! Ne váljunk olyanná, mint egy szivacs, magunkba szívva mások ajándékait! A hálaadás ünnepe legyen alkalom arra, hogy elkötelezzük magunkat az önzetlen adás és szolgálat mellett!

Hogyan fejleszthetjük az adakozás erényét a saját életünkben? Sokféleképpen adhatunk: fizikailag, intellektuálisan, érzelmileg, anyagilag és spi-

rituálisan.

Mit jelent az önzetlen szolgálat? Minden alkalommal, amikor lehetőségünk nyílik arra, hogy törődjünk valakivel, és korábban nem éltünk ezzel a lehetőséggel, erőfeszítéseket tehetünk a javulás érdekében. Odafigyelünk arra, hogy a következő kínálkozó alkalmat már semmiképp ne hagyjuk ki. Az is fontos kérdés, hogy mennyi időt szentelünk a másokkal törődésre. Ne feledkezzünk meg arról, hogy ilyenkor Istenre emlékezünk, alázatos edényként viselkedjünk, amelyen keresztül Isten segítsége áramolhat másokhoz! Ezt a munkát ne a saját hasznunkért végezzük, hanem Isten nevében! Legyünk alázatosak!

A célunk az, hogy lelkünk újra egyesüljön Istennel. A meditációban tehetjük meg az Isten-megvalósítás

felé vezető utunkon. Ekkor átkelünk az asztrális, kauzális és szuprakauzális régiókon, míg végül elérjük a tisztán spirituális birodalmat, ahol a lelkünk újra egyesül Istennel. A meditáció és az önzetlen szolgálat felgyorsítja a benső fejlődésünket.

Kiemelt jelentőségű, hogy gondolatban, szóban és tettben gyakoroljuk az erőszakmentességet! Ez azt jelenti: arra törekszünk, hogy minden élethelyzetben békések, szeretetteljesek maradjunk. Ez magában foglalja az erőszakmentességet az élet minden más formájával szemben is. A vegetáriánus életmód lényege: nem vesszük el az állatok életét az élelmünkért. A növényi étrend az erőszakmentességen alapul, mivel a teremtés minden formája az egyetlen Teremtő gyermeke.

Minden nap magunkba nézhetünk,

és kigyomláthatjuk a negatív tulajdonságainkat. Élünk az erőszakmentesség, a mindenki iránti szeretet, az alázat és az önzetlen szolgálat elve szerint! Semmiféle előnyt, anyagi hasznot vagy viszonzást ne akarjunk magunknak! Isten nevében cselekedjünk! Minden alkalommal, amikor az önzetlen szolgálatban adunk magunkból, vonzzuk magunkhoz Isten kegyét, akinek áldásai felemelnek bennünket, hogy lelkünk egyesülni tudjon a Forrásunkkal.

Segíthetünk valakinek felépíteni az árvíz vagy hurrikán által összetört, lerombolt házát, vagy ételt oszthatunk a rászorulóknak. Fizikai segítséget nyújthatunk valakinek, aki fogyatékos vagy betegség miatt munkaképtelen. Gondoskodhatunk valaki gyermekeiről, hogy az illető munkába tudjon menni. Meglátogathatunk valakit, aki beteg, és társaságra van szüksége. Szükséges dolgokat vihetünk valakinek a kórházba vagy az otthonába, ha nem tudja beszerezni, amire szüksége van. Segíthetünk valakinek megjavítani az autóját, ha nem engedheti meg magának, hogy szervizbe vigye. Idősek esetében kerti munkákban, az otthonuk tisztántartásában is részt vállalhatunk.

Sokféle módon nyújthatunk mentális segítséget. Megtaníthatunk valakinek olyan készséget, amellyel egészségesebbé, jobbá formálhatja magát. Segíthetünk másoknak új ismeretek elsajátításában, a tanulási nehézségek leküzdésében Végezhetünk

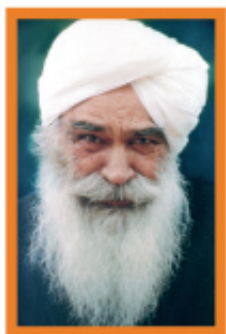
olyan ismeretterjesztési vagy irodalmi jellegű munkát, amely helyes irányba, az önismeret és a meditáció felé tereli az emberek figyelmét.

Az érzelmi segítségnyújtás azt jelenti, hogy meghallgathatjuk a hozánk forduló gondjait, és éreztetjük velük, hogy valóban törődünk velük. Lehet, hogy csupán mosolygunk vagy kedves szavakat mondunk, de ezzel feldobhatjuk mások hangulatát.

Az anyagi támogatásra is rendkívül sok lehetőség van: élelmiszert vagy gyógyszert veszünk valakinek, kifizetjük az orvosi számlát, ha valaki képtelen gondoskodni magáról. Ez jelentheti egy olyan szervezet támogatását is, amely mások javát szolgálja.

A spirituális segítségnyújtás a szentek és a spirituális Mesterek feladatköre, de elmagyarázhatjuk a meditáció technikáját, amelynek alkalmazásával az érintettek tapasztalatokat szerezhetnek az Istenerőről, és arról, hogy a mindenség nem azonos a fizikai világgal.

Miközben a hálaadást ünnepeljük, adakozással mondjunk köszönetet mindazért, amiben mi részesülünk! Ha ezt már egyszer-kétszer megtettük, találjunk módot arra, hogy növeljük az önzetlen szolgálatra fordított időnket! Ha eddig nem sokat adtunk, készítsünk tervet arra, hogyan tárhatjuk szélesre a szívünk kapuját, mindenkit befogadva, akikkel Isten akaratából kapcsolatba kerülünk.

Sant Kirpal Singh Ji Maharaj

ÉLJÜNK A JELENBEN!

Mivel Isten határtalan és halhatatlan, ezért az isteni lényeg része sincs alávetve a halálnak – a tudatos teljesség, a tökéletes tudatosság Őcéánjának egy cseppje. Lakója a testnek, amely emiatt képes a működésre. Isten bennünk lakik – irányítva bennünket a testünkben. Bár a lelkünk és Isten is benne él a fizikai testünkben, de mi annyira ezzel azonosítottuk magunkat, hogy elfeledtük az igazi valónkat. Hatalmas illúzióban élünk, és nem a helyes nézőpontból látjuk a világot.

Ha nem ismerjük fel magunkat a testtudat fölél emelkedéssel, hogyan találhatnánk rá Istenre, aki velünk lakik ebben az emberi testben? Hiszen ez valójában Isten temploma. Legyünk hát tudatosak az isteni természetünkre, és igyekezzünk visszanyerni az isteni mivoltunkat! Ezért egy időre teljesen forduljunk el a külső világtól és a kifelé irányuló képességeinktől, és zárkózzunk be a benső szobácskánkba, ahol az isteni sugárzás zengő tündökléssé válik.

Isten örök, maga a bölcsesség, a boldogság, és mi ugyanilyenek vagyunk. Emlékezzünk arra, hogy egyek vagyunk Istennel, és soha nem szakadhatunk el Őtől. Isten mindig velünk van, Ő a mi éltetőnk. Ő az élet bennünk. Nélküle nem élhetünk – így hát nincs mitől félnünk.

Egy ember az, amire egész nap gondol. Egy időben csak egy időmozzanatot élhetünk meg. Emerson azt mondta: „Nincs az örökkévalóságnak fontosabb mozzanata a jelen pillanatnál.” Minden igazán jó vagy rossz, ami bekövetkezik, tőlünk származik. Ugyanis, ha valaki jó vagy rossz módon él a jelen pillanatban, ezzel előkészíti azt, hogy ugyanazt fogja tenni a jövőben is. Ha rossz gondolataink vannak másokkal kapcsolatban, nemcsak őket fogjuk megbántani velük, hanem magunkat is, mivel a gondolatok ereje hatalmas.

Tehát éljünk a jelen pillanatban, feledjük el a múltat és a jövőt – és töltsük

minden pillanatunkat Isten iránti ártatlan bizalommal és szerető odaadással! Ha Őt választjuk, és felé fordítjuk az orcánkat, akkor Ő majd megmutatkozik előttünk. Az én tanácsom az, hogy mostantól legyen a szeretet a mi állandó társunk, és minden ügyünkben bízunk meg Istenben! Ő maga a szeretet, és a szeretet az Isten, és az Istenhez vezető út is a szeretet. Guru Gobind Singh azt mondta: „Hallja meg mindenki, az igazságot mondom: Isten csak a szereteten keresztül érhető el.”

Legyünk biztosak abban, hogy Ő mindig velünk van, és ezért éljünk vidáman!

Megtestesült lelkek vagyunk, akik annyira a testünkkel azonosulunk, hogy annak képzeljük magunkat. Az anyagból való részünk és a világ azonos sebességgel változik. Emiatt annak, aki a test szintjén működik, a világ mozdulatlanak tűnik. A képzett és tanulatlan egyaránt ebben a nagy illúzióban él.

A világi dolgokba belemerült ember nem figyel a Mester szavaira, aki szemtanúja az emberi pusztulás drámájának. Olyan tisztán látja, ahogy mi látjuk egymást. Ám az emberek általában nem válaszolnak az Ő részvétellel teli hívására. A Mester meggyőződéssel állítja, hogy ez a hely nem a lelkünk örök otthona, hanem kijelölt időre szóló átmeneti szállás,

amelyet a spirituális tökéletesség elérésének magasztos céljából kaptunk meg. Ha ebből a szemszögből nézzük a dolgok állását, akkor azt találjuk, hogy ebben a tekintetben az életünk eddig még eredménytelen volt. Ezt a tényt mindannyiunknak alaposan át kell gondolnia, gondosan fel kell becsülnünk a helyzetünket, mielőtt túl késő lesz, és reménytelen játszma-helyzetbe kerülünk.

A Mester lépésről-lépésre a helyes megértés új távlatait tárja fel előttünk, rávilágítva a mozdulatlanság, változatlanság tévképzetének az alapvető okára. Azt mondja, hogy az emberi elme butasága miatt kötődünk hozzá a külső vágyakhoz, a színes kagylóhéjhoz, mit sem törődve a benne lévő kinccsel. Az elme egy élősködő növényhez hasonlítható, amelynek nincs saját gyökere, és a táplálékot a gazdanövénytől rabolja el, amelyre szorosán rátapad. Pontosán ugyanígy az elmének sincs önálló léte; hiszen az csupán a mentális képességek kivételése. Az érzékszerveken keresztül kibogozhatatlanul összefonódik az érzékelés tárgyival. Az elme a maga legalacsonyabb szintjén a testhez kötött, a legmagasabb szinten viszont elég finom ahhoz, hogy elszívja a lélek éltető erejét.

Ebből a szempontból nagy a szakadék a keleti és a nyugati ideológia között. A nyugati filozófia az elmét jelentéktelennek tekinti vagy tagadja a létét, a keleti bölcsék viszont elfogadják, mint valami lényeges, fontos

kapcsot a test és a lélek között, amely a dolgok lényegéből eredő isteni feladatot lát el. Akár a tűz, az elme jó szolgálja, de rossz úr. Nagyon jó összekötő kapocs a fizikai és az asztrális világ között. Ha uralni, kezelni tudjuk az elménket, munkára fogjuk, és a hasznunkra fordítjuk a képességeit, akkor a legnagyobb javunkat fogja szolgálni. Csak nézzük meg a nagy tudósok, bölcselők és más intellektuális nagyságok példáját, akik hatalmas sikereket értek el a saját területükön!

Ám ők még további előnyökhöz juthatnának az elme uralásából, ha megtanulnák az önelemzés szent technikáját, visszavonva az érzékáramokat a testből. Nyilván egyetértünk Soami Jival, aki azt mondja, hogy az emberi elme elképesztően ostoba, amiért a külső érzéki örömök zsákmányul tudják ejteni, és örökösen gondokba, bajokba keveredik. Az elme jelenleg nem vágyik a benső csendre és nyugalomra, mert eonok óta megszokta a szüntelen kalandozást. A különféle külső tevékenységek órákig lefoglalják, de amikor megkíséreljük a benső csendben ülést, lármát csap, tiltakozik, akár egy sötét cellába zárt kisgyerek, aki sikít, visít, veri az ajtót, hogy engedjék ki.

Ha ez a kisgyerek egy kis édességet és játékot kap, ami lefoglalja, akkor abba fogja hagyni a sírást. Pontosan ugyanez a helyzet az emberi elmével is.

Az élő Mester kezében van a benső kulcsa, és gyermek-tanítványát a

megnyugvás érzése tölti be, amikor a Mester megáldja az isteniséggel való benső összeköttetéssel, amelynek segítségével az a magasztos régiókba képes emelkedni. A benső boldogság páratlan, egyedülálló. A földön semmi sem hasonlítható hozzá. De sajnos az elme annyira megrészegült a bujaságtól, a bortól és a földi vagyontárgyaktól, hogy nem törődik a benső üdvösséggel, nem képes azt felfogni.

Ám a lankadatlan és kitartó erőfeszítések eredményeként az elménk lecsendesül, és a Mester kegyéből fokozatosan feltáru előttünk az istenség kincsestára. Legyünk mindig frissek és élénkek, amikor leülünk meditálni, és türelmesen várakozunk, úgy, ahogy egy szerető kisbaba tekint az őt ringató édesanyja szemébe!

A Satguru kegye nélkül hiábavaló minden igyekezet, fáradozás az elme lecsendesítésére. Annyira fogva tartja a szenvedélyek forgószele, hogy aligha gondolhat szabadulásra. Ha egy feszesre húzott fémhuzalt akármilyen kis ütés éri, hosszú ideig folyamatosan vibrál. Ugyanez a helyzet az elmével is.

Kibogozhatatlanul foglya az érzéki örömök hálójának, és nem ismeri a pihenést. Csak a Mester kegyéből képes valaki felismerni a teljes magatehetetlenségét. Tapasztalható, hogy azok, akik a beavatás után már egy ideje rendszeresen meditálnak, tudatára ébrednek ennek az elmének kiszolgáltatott állapotnak. Ezért nyilván

egyértünk azzal, hogy mennyire nélkülözhetetlen a hibák és botlások napi elemzése ahhoz, hogy egyenként kigyomláshassuk azokat.

Annak, hogy nagy hangsúly helyeződik a napló rendszeres vezetésére, sokkal mélyebb a jelentősége, mint képzeljük. A spiritualitást nem nehéz megvalósítani, de ennek feltétele az elme kellő fogékonysága, hajlandósága az együttműködésre, hogy tartani tudjuk magunkat a szent parancsolatokhoz, és képesek legyünk a helyes

irányban tett türelmes erőfeszítésekre. Ez egyáltalán nem nehéz, ez egy egyszerű átalakulás – a mi érdekünkben.

Ahogy egy kisbaba is vidám és elégedett a játékaival és az édességeivel, hasonlóképp, amikor az elme engedelmesen befelé fordul, a Mester kegyéből zavartalanul boldog és kiegyensúlyozott lesz. Arról azonban soha ne feledkezzünk meg, hogy a teljes önátadás a Mesternek a bensőben – ez az, aminek a gyümölcse a szerető fogékonyság.

Sant Darshan Singh Ji Maharaj

KEVESEN KERESIK ISTENT ÖNMAGÁÉRT

Részlet a Nektár áradása című könyvből

*Az egész világ a Naam
dicséretét zengi,
de mily kevesen ismerik igazán!
Csekély azok száma,
akik ráleltek a Naam
szavakkal kifejezhetetlen lényegére.*

Paltu Sahib

Nagyon keveset tudunk Paltu Sahib életéről. E neves hindu misztikus 1710-1780 között élt. Boltosként keverte meg a kenyerét, de az „igazi üzlete” a spiritualitás lett. A beavatást Govind Jitól, a család papjától kapta meg, aki a neves szent, Bhikha Sahib tanítványa volt.

Paltu Sahib félelemnélküli, nagyon nyílt emberként hatalmas életerővel rendelkezett. A Mesterek tanításának a terjesztésével nagyon sok embert vonzott az útra. Emiatt egyre jobban zavarta a vallási „kerítőket”, akik végül élve elégették.

Néhány mesterművet, csodálatos himnuszokat hagyott ránk hindi nyelven. Eredetileg e lírai versek kundli versformában születtek meg, amelynél kilenc verssorból áll egy versszak. A második sor az első utolsó szavával indul, és a kilencedik sor az első ismétlése.

Akár Kabir, Paltu Sahib is tisztán, nagy erővel szól a spiritualitás különféle aspektusairól. Kevés szóval mély mondanivalót fejez ki. A szavai ereje abban a módszerben rejlik, amellyel igyekszik megértetni velünk, hogy a spirituális ügyeket illetően hiábavaló a kérkedésünk, elbizakodottságunk, a törekvéseink nem lehetnek hatékonyak, ha azokat a vallási külsőségek nevében tesszük.

*Egyedül azok találják Őrá,
akik legyőzik a vágyaikat.*

Amikor az emberek imádkoznak, böjtölnek, zárandoklatot tesznek – mindezeknek mi az igazi célja? Ha őszinték vagyunk magunkhoz, el kell ismernünk, hogy ezekhez a tevékenységekhez valamilyen hátsó szándék is társul. Például: Jó feleségre, kedves férjre vagy partnerre vágyunk, aki úgy gondolkodik, mint mi, fenntartás nélkül követi és megvalósítja a vágyainkat. Vagy egy csinos, bájos menyasszonyt szeretnénk találni a fiunknak, gazdag vőlegényt a lányunknak, gyógykezelést a beteg gyermekünknek.

Nem keressük Istent önmagáért. A jámbor tetteink mögött ott van valamilyen világi cél, beteljesületlen vágy. Könnyen lehet, hogy becsapjuk magunkat és a világot azzal, hogy az imáink és tetteink valóban mentesek a személyes motívumoktól. Ám a tény az, hogy nagyon kevesen vannak, akik elvárások, kívánságok nélkül végzik a spirituális gyakorlataikat, és egyedül az Úrral való kapcsolat megteremtése, az Ő megtalálása a céljuk.

Nem véletlenül jelentette ki Kabir, hogy akkor emlékezünk Istenre, amikor bajban vagyunk, de nem gondolunk Őrá a boldog napokon, amikor jól alakul az életünk. Ha mindig Őneki adnánk a figyelmünket, akkor vége lenne a szenvedéseinknek, mert elérnénk a békességet, amely örökké megmarad. Mi azonban csak a csalódottság, a reményvesztettség idején fordulunk Őhöz: „Szabadíts meg a

gonosztól!”

Vagy azért fohászkodunk Istenhez, hogy hártson el bizonyos akadályokat, vagy ajándékokat szeretnénk kapni Őtőle. Bizonyos áldozatokra is hajlandók vagyunk, hogy cserébe gyógyítsa meg a gyermekünket, sikerüljön egy vizsga letétele. Vagyis egyfajta üzletelés az, amikor így igyekszünk kapcsolatot keresni Istennel. Ez önmagában is elég rossz dolog, de ráadásul, amikor az imánk meghallgatást nyer, gyakran megfélekedünk az ígéreteinkről. Lehet, hogy fogadalmat teszünk, hogy hálaeltelt szívvel csak Őrá fogunk emlékezni, ha bizonyos kívánságunkat teljesíti. Ám, ahogy a kérésünk valóra válik, az Adományozó az első, akiről teljesen megfélekedünk. Szerető Atyánk azonban pontosan ismeri a gyengeségeinket, így is válaszol az imáinkra, és ha úgy akarja, teljesíti a kívánságainkat.

Paltu Sahib azt kéri, hogyha valóban el szeretnénk érni az Urat, akkor mondjunk le a vágyak kergetéséről. Fejezzük be az alkudozást! Ne valami földi dolog elérésének a reményében fohászkodjunk Istenhez!

*Minden más tett megköt,
egyedül az odaadás tesz szabaddá.
Ézért Kabir azt kéri:
kétélyek, aggályok nélkül
válj odaadóvá!
Ha az imádat, az ábítatodat
világi vágy inspirálja,
az erőfeszítésed elpazarolod.*

*Miként bibeted azt,
hogy így elérheted Őt,
aki vágy nélküli?*

Paltu Sahib azt mondja, hogy amikor Istenhez imádkozunk, valójában e világ dolgait szeretnénk megkapni. Ha a könyörgésünkre válasz érkezik, az nem tesz szabaddá bennünket, hanem még jobban e földi élethez kötődünk. A Naam viszont e világon túli, és annak, aki ezt keresi, fel kell adnia az anyagi léttel kapcsolatos ábrándjait. E kettő ugyanis nem fér össze. Egymillió emberből talán csak egy olyan akad, aki az Úrhoz azért imádkozik, mert Őt akarja – egyedül ily módon nyerhető el a végső megszabadulás. A többiek keze és lába továbbra is hozzá van kötődve ehhez a világhoz – még az imák eszköze által is.

Kirpal Mester gyakran egy matematikai példával ábrázolta az állapotunkat: „Isten + vágy = ember. Ember – vágy = Isten.” Paltu Sahib ugyanezt fejezi ki a versében: a Naam nagysága számunkra felfoghatatlan. Az Ő keresése helyett belevesztünk a vágyak hajszolásába. Ennek különféle fokai vannak. Az elsőt valami magához vonzza a figyelmünket, és remény támad bennünk. Ahogy a csábítás erősödik, az ábrándból intenzív sóvárgás lesz. A birtoklásra törekvés oly erőssé fokozódhat, hogy uralko-

dó szenvedély lesz belőle.

Furcsa módon – még ha hozzá is jutunk ahhoz, amit annyira akartunk – ez a vágyakozási folyamat életformává, szokássá válik, amely túléli azt a bizonyos tárgyat, amely az egész folyamatot elindította. Ez a viselkedésmód maggá válik egy következő életre, és újra belekeveredünk a remény, a vágy és szenvedélyes akarás körfolyamatába.

Ha kiöntjük az edényből az olajat, azt gondoljuk, hogy az üres. Ám egy vékony, tapadós réteg ott marad benne. Ehhez hasonlóan, ha valóra válik is az óhajunk, a valamit akarás szokása, és az akkor megszerzett tapasztalat túléli magát a beteljesült kívánságot. Így az életünk a vágyak vég nélküli láncolatává válik. Mindig újabb kívánságok születnek és kerülnek a korábbiak helyére.

Ha el szeretnénk érni az Urat, ki kell szabadulnunk az akarások bilincseiből. Ezért ösztönözte Buddha a tanítványait arra, hogy legyenek vágy nélküliek, és emelik ki a szentek a kívánságok, az elvárások szintjén való túlhaladás szükségességét. Azt mondják, hogy még egy tárgyra gondolás is az igények, az óhajok, a szenvedélyek hálójába csalhat bennünket. Csak az ezeknek kiszolgáltatott állapoton túlhaladva válunk alkalmassá a Naammal való összehangolódásra.

Sant Rajinder Singh

KÉRDÉS-FELELET

Kérdés: *A meditáció mellett mi egyebet tegyünk a spirituális fejlődésünk érdekében?*

Mester: Nagyon fontos a meditáció, mert csak így kapcsolódhatunk össze az Isteni Fény- és Hangáradattal azután, hogy a lélekenyrgánk a harmadik szemben koncentráódik. Ezt követően tapasztalatokat szerezhetünk a benső világról, és megkezdődhet a fejlődésünk Isten megismerése irányában.

Az erkölcsös életvezetés is lényegbevágó. Sant Kirpal Singh azt mondta: „Az etikus élet a spiritualitás alapköve.” Ha így élünk, ezzel tesszük meg az első lépést a spirituális ösvényen. Élünk igazságban, erőszakmentesen, alázatban, szeretetben, másokat önzetlenül szolgálva! A felsőbb- és alsóbbrendűség gondolata fel se merüljön bennünk! Mindenkit egy szinten lássunk és kezeljünk! A felsorolt erényeket önmagunkba ültetve készen állunk arra, hogy neki-vágjunk a spirituális utazásnak.

A meditáció segítségével jó emberből formálódunk igaz emberré, aki nemcsak tisztán él, hanem képessé válik a testi tudatosság fölé emelkedésre. Ezt követően ne késlekedjünk, törekedjünk Isten mielőbbi elérésére! Ha tehát etikusan élünk, felgyorsul a

spirituális fejlődésünk.

Kérdés: *Hogyan növelhetjük az önbizalmunkat?*

Mester: Mindenkinek meg kell értenie azt, hogy Istenhez tartozunk. Ő nincs távol tőlünk, hiszen bennünk lakozik. Erről megbizonyosodhatunk, ha növekszik a bizalmunk Őbenne, és benső tapasztalatokat szerzünk. Ezt követően már semmitől sem félünk.

Ha a nehézségekkel küszködés idején ellátogatunk egy imahelyre, ott megkönnyebbülést, békességet érzünk. Miért? Mert ott Isten jelenlétében érezzük magunkat. Ha felismerjük, hogy Ő mindig velünk van, akkor többé nem aggódunk, és automatikusan megnövekszik az önbizalmunk. Ha sikerül elérnünk ezt a szintet, akkor a következő lépés az igazi valónk felfedezése, amit önfelismerésnek is neveznek. Az ezt követő legmagasabb stádium az egyesülés Istennel, más szóval az Istenfelismerés.

Mindenekelőtt tisztázódjon bennünk, hogy nem a testünk, hanem a lelkünk az igazi valónk! Ez telített Isten szeretetével. Hogyan juthatunk hozzá mindennek személyes megtapasztalásához? Úgy, hogy visszavonjuk a figyelmünket a külvilágból.

Mindaddig, amíg az elménk és az érzékeink parancsait követjük, és teljesen lekötnek bennünket a fizikai világ dolgai, nem vagyunk képesek felfedezni a valódi énünket. Ekkor úgy telik el az egész életünk, hogy a testi valónkkal azonosulunk. Ha belenézünk a tükörbe, a fizikai mivoltunkat látjuk, hiszen a lelkünk ezen a szinten láthatatlan.

Hogyan szerezhetünk tapasztalatokat a valódi természetünkről? Úgy, hogy meditálunk, és közben a simran ismételjük. Ez ugyanis segít lecsendesíteni az elménket. Ezt követően a csukott szemünk előtt megjelenik Isten Fénye, és élvezhetjük a Mennyei Hangokat. Tudni fogjuk, hogy ez nem egy zseblámpa fénye. Ha meggyőződésünkkel válik a benső valóság létezése, erős lesz a bizalmunk a Teremtőnkben.

A simran gyakorlása, vagyis Isten neveinek az ismétlése révén érhetjük el, hogy testünk és az elménk nyugalomában sikerüljön meditálnunk. Ekkor Istenre összpontosul a figyelmünk és az elménk ereje. Fontos, hogy ne adjunk teret a gondolatoknak, azt mérlegelve, hogy mit érhetünk el a bensőben az éppen folyó meditációnkban! Lehet, hogy abban reménykedünk, hogy ma megpillantjuk az ezerlevelű lótusz Fényét. Értjük meg, hogy Isten mindig azt adja nekünk, ami a javunkat szolgálja! A mi dolgunk a fohászok az Ő segítségéért, hogy a vágyaink helyett az Ő akaratára támaszkodjunk. Ekkor

képesé válunk annak befogadására, ami magától megjelenik a bensőnkben, vagyis az, ami az adott helyzetben a legjobb nekünk.

Isten Fényének és Hangjának a megtapasztalásakor már tudni fogjuk, hogy valami a fizikai világon túl is létezik. Ettől megerősödik az önbizalmunk: „Isten velem van, hiszen átéltem a két megnyilvánulási formáját. Mítől félnék, ha tudom, hogy a mindenség megalkotója velem van?” Ekkor félelmek, aggodalmak nélkülivé, szeretetteljessé, boldoggá válik az életünk. Tudni fogjuk, hogy mindannyiunk sorsa Isten akarata szerint alakul. Ekkor feszültségek nélkül, békésen fognak telni a napjaink. Az életünk összes fordulóját magabiztos módon fogadjuk, kezeljük.

Kérdés: *Hehes-e, ha azért hazudunk, hogy valamit eltitkoljunk a gyerekeink elől?*

Mester: Az összes szülő kötelessége, hogy helyes utat mutasson a gyermekeinek. Tegyük meg mindent annak érdekében, hogy az igazság útján tartsuk őket! A szülő felelős azért, hogy helyes megértésre tanítsa, ebben segítse a gyermekét. Minél inkább az igazság szellemében élünk, annál tisztább és őszintébb lesz vele a kapcsolatunk.

Amikor hazudunk, mindig újabakkal kell elleplezni az előzőt. Törekedjünk a tiszta, igaz, őszinte kommunikációra, hogy a csemetéink már a kezdetektől a helyes úton járhassanak! Azt tartják, hogy három dolgot soha nem szabad elrejtteni: a Napot, a

Holdat és az igazságot. A Napot ugyan időnként eltakarják a felhők, de azok idővel szertefoszlanak, és akkor előtűnik ez az égitest. A Hold még a mélysötét éjszakában is megmutatkozik. Az igazság soha nem hallgatható el, ezért ne álljunk a hamisság oldalára!

Ha az életünk az igazmondást példázza, a gyermekeinké ugyanilyen lesz. Ha bármilyen okból hazudunk a gyermekeinknek vagy másoknak, azt jegyezzük le az önvizsgálati naplónkban, hogy tudatában legyünk: valamit helytelenül tettünk! Tanuljunk az ilyen esetekből, és igyekezzünk jobbra formálódni!

Kérdés: *Egy családtag spirituális fejlődése mennyire szolgálja a családi körbe tartozók javát?*

Mester: Az idősebbek ilyen jellegű tapasztalatai egyértelműen előnyösek a környezetében élők számára. Ha van olyan korosabb személy a

családban, aki már eljutott egy spirituális Mester lábához, a többi családtagnak könnyű követni az ő példáját. Mindazt, amit helyes élettapasztalatnak nevezhetünk, ha beszélnek róluk, vagy látjuk azok megnyilvánulásait a mindennapokban, az nagyon jó hatással lehet ránk. Természetesen senki, így az idősebbek sem meditálhatnak helyettünk. Ez mindenki személyes feladata. A férj, a feleség, a nagyszülők, a testvérek vagy más rokonok sem vállalhatják át azt, amit magunkért egyedül csak mi tehetünk meg.

Ám, ha egy idősebb családtag a Sant Mat ösvényét járva halad a Teremtő felé, az sokféle előnnyel jár, mert például az otthonunkban békés lesz a légkör. Ez mindenkire pozitívan hat. Ha látjuk, hogy rendszeresen meditál, az összes megnyilvánulásával, az egész viselkedésével együtt ösztönzően fog hatni ránk. Ha a család idősebb tagjainak Istene van a

figyelme, ez az egész környezetükre kedvező befolyással lesz.

Kérdés: *Miként vezesse az életét egy igazi tanítvány?*

Mester: Sant Kirpal Singh gyakran mondta, hogy az etikus élet az alap, amelyről elindulva a lépéseink Isten elérése felé vezethetnek. Ez a spiritualitás alapköve. Azok a testvéreink, akik rendszeresen részt vesznek a satsangokon, világosan megértik, hogy Isten elérése érdekében a spirituális Mesterre szükséges összpontosítaniuk. Miért? Mert a lelkünknek egyesülnie kell Istennel. Ha ez nem történik meg, minden egyéb haszontalan, értelmetlen. Ez a küldetésünk ezen a földön, és ennek beteljesítésére kell törekednünk. Ha teljesen belemerülünk a fizikai élettel járó aktivitásokba, így például ezzel vagy

azzal találkozgatunk, ezt vagy azt a dolgot akarjuk megvalósítani, ezek messze sodornak bennünket attól, ami az igazi rendeltetésünk. Így az nem válhat valóra.

Az jó dolog, ha szevát végzünk, hogy másokon segíthessünk. A mi Misszióinkban azért is javasolják ezt, mert a jutalmai egyenértékűek a meditációéval. Ám a spirituális gyakorlatok végzésénél minden egyéb kisebb jelentőségű. Ha nem meditálunk, nem juthatunk célba. Ekkor megmaradunk a világi tevékenységek sodrában, és nem válhat valóra az, ami igazán fontos.

Ügyeljünk arra, hogy miként folyik az életünk! Az igazi tanítvány a teljes figyelmét Istennek adja. Mindenki másnak ezt a példát szükséges követnie.

Sant Rajinder Singh

DIWALI FÉNYEI ÉS A BENSŐ RAGYOGÁS

Mindenkinek nagyon boldog Diwalit kívánok! A szentek azt tanácsolják, hogy ezt a fesztivált ne csak az év egy napján, hanem mindegyiken ünnepeljük meg. Ilyenkor az emberek a környezetükben mindent igyekeznek fénybe borítani gyertyákkal, olajlámpásokkal, égő-füzérekkel, stb.

Mi ennek a szokásnak az eredete? Ráma király visszatért a száműzetéséből Ayodhyába, miután legyőzte a

gonosz Ravannát. Ennek öröme gyújtottak mécseseket e város lakói a házaikban, jelezve, hogy a sötétség eltűnt az életükből.

Fontos, hogy megértsük, milyen helyzetben vagyunk, mialatt e földön, a fizikai régióban élünk. Ez az asztrális világ tükörképe. Ugyanígy az asztrális, a kauzális és a szuprakauzális régió a következő szint képének visszaverődése. A folyamat végén ott van Sach Khand, amely a Fény és az igaz-

ság birodalma, a tudatosság világa. Itt nincs hamisság, illúzió. A fizikai szinten négyszeres torzításnyira vagyunk a valóságtól. Ha valaki árnyékban tartózkodik, az a terület a környezet-höz képest sötétebb. Mi itt élünk, noha eredetileg Sach Khand, a Fény, a ragyogás, a teljes tudatosság csodálatos birodalmának voltunk a polgárai.

Négy vastag takaróval borítottan, káprázatok, torz megnyilvánulások között telnek a napjaink. E sötétség miatt gyakran megbotlunk, félrelépünk, gödrökbe esünk. Mindannyian ismételtelen a javunkat keresve indulunk el valamerre, teszünk meg bizonyos dolgokat. Ám kiderül, hogy megint tévedtünk. Bármerre teszünk lépéseket, kiábrándulás lesz a vége. Ilyen az élet az érzékek és az elme játéka színterén, amelyet a valóságnak képzelünk.

A szentek arra bátorítanak bennünket, hogy induljunk el innen a fény felé. A neve szerint is a Guru az, aki e terület szakértője. Segíthet nekünk abban, hogy a sötétséget magunk mögött hagyva fényel telítetté válhassunk. Ha szeretnénk megtudni, hogy kik vagyunk valójában, e kérdésre az érzékeink szintjén nem kaphatunk választ. Itt nem találhatunk rá az igazságra.

Ehhez először is a szemléletmó-dunknak kell megváltoznia. Jelenleg ugyanis abban a tévhitben élünk, hogy amit a fizikai környezetünkben látunk, hallunk, az mind igaz. Ez a tévedések komor árnyékvilága.

A szentek megnyugtatnak bennünket, hogy képesek vagyunk a valóság megismerésére. Rámutatnak, hogy ahol a figyelmünk, olyanná vá-lunk. Ha az érzéki benyomásainkkal azonosulunk, akkor messze vagyunk az igazságtól. Ha viszont a fizikai tudatosság szintje fölé emelkedünk, képessé válunk arra, hogy a teljes tudatosság irányába haladva fejlődjünk.

A Gurbaniban Guru Arjan Dev elmondja, hogy mit kell tennünk, miután nagy szerencsével emberként megszülettünk. Ez ugyanis a teremtés csúcsa. A legmagasabb szint a lé-lekvándorlásban, a 8,4 millió létforma örökké forgó kerekében. Lehet, hogy korábban már többször is él-tünk emberként, amikor különféle karmákat gyártottunk. Ez a teher rajta maradt a lelkünkön.

A Guru a következőket mondja:

*Megkaptad az emberi
születés ajándékát.
Ez most a te lehetőséged arra,
hogy egyesülj Istennel,
a világ Oltalmazójával.*

Kihangsúlyozza, hogy Isten mennyire kegyes volt hozzánk, hiszen rovarok, néglábúak is lehetünk volna. Mitől különleges az emberi forma? Megismerhetjük Istent, egyesülhetünk Ővele.

*Nincs más hasznos munkád.
Járj a szent együttlétekre,
és csak a Naamra meditálj!*

Miért? Hogy eljuthassunk a benső Mesterünk lótuszslábához. Ő adja meg nekünk a szent beavatás és a simran ajándékát. Megtanítja, hogyan ismétljük mentálisan Isten neveit, ami nélkülözhetetlen a bensőben előrehaladáshoz.

*Járv a szent együttlétekre,
és csak a Naamra meditálj!*

A simran a Mester figyelmével, a tudatosságával van feltöltve, így megóvja a meditálót a negatív erőktől, amelynek a célja az, hogy távol tartsa őt a céljától. A simran ismétlésekor ez az erő képtelen megállítani bennünket. Így minden szükséges segítséget és oltalmat megkapunk, és egyre közelebb juthatunk Istenhez. A simran a sötétség elosztatásában is segít, így olyan állapotba kerülhetünk amilyenben lennünk kell. Hiszen lelkek, Isten részei vagyunk, tele szeretettel. Ezt azért nem tudjuk megtapasztalni, mert messze vagyunk Sach Khandtól, és négy takaró borítja be az igazi valónkat. Az igazság szintjétől négyszeres tükröződésnyire, a sötétségben, a maja világában élünk. Itt képtelenség megtapasztalni Isten Fényét. Erre csak az elme, az anyag és az illúzió rétegeinek eltávolítása után válunk képessé.

A szentek megtanítják ennek a technikáját. Kabir azt tanácsolja:

A lelked erejével ismételd a simrant!

Semmit ne mondj ki a száddal!

Azért ismételjük mentálisan Isten neveit, mert így a lélekáramlat fokozatosan visszahúzódik a szemközéppontba. A vers így folytatódik:

*Távolítsd el a külső világ fátylát,
hogy megnyílhasson előtted
a bensőbe vezető kapu!*

Az emberek azt hiszik, hogy ehhez elég az, ha a korábbiaknál jobban tesszük a dolgainkat a világban. Kabir viszont azt mondja, hogy a lélek takaróit a külső élet összes dolgával együtt hátra kell hagynunk. Ez miként megy végbe? Rendszeres meditációval, amely során fokozatosan megerősödik, elmélyül a kapcsolatunk Istennel. Ennek gyümölcseként a külső életünk is boldogabb lesz.

Guru Arjan Dev azt mondja:

*Minden, amire szükségünk van,
bennünk található meg;
semmi sincs kívülről.
Akkik kívülről keresnek,
az illúziók világában élnek.*

Ezért azt kéri tőlünk a szentek, hogy fordítsuk el a figyelmünket a világ sokféle csábításától, és koncentráljuk azt befelé. Nagy hangsúly esik a meditáció rendszerességére. Ennek jótéteményei a külső életünkben is megjelennek: a korábbinál békésebbek és örömmel telítettek leszünk. Ebből pedig erőt meríthetünk a rendületlen, kitaró spirituális munkához.

Sant Darshan Singh a sötétség forrásaként az intellektusunkat, az elménk cselvetéseit jelöli meg, amelyekkel kétséget ébreszt bennünk a spirituális cél elérhetőségéről. Valójában azonban mindaz, amit a bensőben átélünk, így jellemezhető: „Ezen mámor nem egyéb, mint ragyogó, tiszta Fényesség.” A megvilágosodás nem más, mint a tökéletes béke és a boldogság állapota, amelyet mindannyian elérhetünk

Sant Darshan Singh a fények fesztiváljával kapcsolatban megjegyzi:

*Divali idején fellobbannak
az agyaglámpások,
de azok fénye nem tart örökké.*

Mivel azokban olaj ég, ezért csak valameddig működőképesek. Ha kialszik a fényük, folytatjuk a megszozott életünket. Azt kéri Istentől, hogy a bennünk meggyújtott lámpás fénye soha ne hunyjon ki. Az valójában mindig, viharban, égi háborúban, a nap 24 órájában, éjjel és nappal ott ragyog bennünk. Arra van szükségünk, hogy Isten Fényéről és Hang-

járól személyes tapasztalatot szerezzünk. Ehhez meg kell szabadulnunk az anyag, az elme és az illúzió fátylaitól.

*Ma töltsön be az isteni mámor annyira,
hogy örökké ebben
az állapotban maradjassak!*

A költő-szent e sorokkal a Mesteréhez, Hazurhoz fohászkodik. Azt kéri, hogy hadd részesülhessen oly sok szeretetben és kegyben, hogy isteni mámorban fűrödhessen.

*Ó, Pobárnok! Bárcsak
örökké beragyogná a Fény
az isteni tavernát!*

Az isteni taverna a satsangok helye, ahol a Mester darshanjaiban részesülhetünk, és megismerhetjük a tanítást. Itt folyamatosan ránk áradnak a Mesterünk áldásai. A Sant Mat útján szüntelenül arra emlékeztetnek bennünket, hogy most szükséges elérnünk az isteni egységet. Ám az emberek annyira belemerülnek az ügyeik intézésébe, hogy teljesen a világ színeire festődnek.

A satsangon viszont újra meg újra Istenre fókuszálunk, és képessé válunk a végső célunk felé haladásra. Darshan Mester azt mondja, hogy az ember könnyen felejt. Ezért állandó emlékeztetőre van szüksége. Ezt a satsangon kapja meg. Ő azt kívánja, hogy a bennünk lévő Fény tegye mindannyiunk életét ragyogóvá.

Patricio Ortiz Procel

A MESTER KEGYE

A legfontosabb történetem, amelyet Rajinder Singh Mester kegyéről mesgoszthatok veletek, arról szól: hogyan vált az otthonunk a szeretet, a harmónia és a békesség lakhelyévé. Mindez a gyermekeinken keresztül nyilvánul meg. A legjobb, amit nekik adhatunk, az élő példa arról, milyen az igaz ember. Maharaj Ji gondoskodik a példáról, és a kegyét is biztosítja számunkra.

Ecuadorban élő, quitói orvos vagyok. Meglepetésként ért a gyermekeim iskolaigazgatójának kérdése: „Mire tanítod odahaza őket? Ugyanis csodálatos bennük az adni vágyás, és különlegesen barátságosak másokkal.”

Tudatosan valójában az égvilágon semmire sem tanítjuk őket. A Mesterek útját követjük. A nagyon szegényes kerületünkben például gyógyszereket ajánlottunk fel a farmereknek. Nyilván a gyermekeink látták ezt. Ha a fiam gyümölcsöt választ uzsonnára, annyit visz magával az iskolába, hogy egy kicsi mindenkinek jusson belőle. Nagy örömmel töltött el, mikor elmagyarázta a többieknek: ő ezt látja a szüleitől, és hatalmas szeretetben, egyetértésben él otthon.

Tudom, hogy a békés családi élet, amellyel megáldattunk, teljes mértékben Sant Rajinder Singh jelenlétének köszönhető. A szeretetével az egész házat átöleli.

Charan Singh

TÖRTÉNETEK BABA JAIMAL SINGHRŐL

Ezt a beszámólót Baba Jaimal Singh (1838-1903) utolsó élő tanítványa adta 1978 márciusában

Amritsar közelében, Bagowalban születtem. Amikor tíz éves lettem, 1883-ban megkaptam a szent beavatást Baba Jaimal Singhtől. Most 95 éves vagyok.

Még semmit sem tudtam a későbbi Mesteremről, amikor volt egy kis szelídített madaram. Az egyik éjjel megette a macskánk. A nővérem éppen akkor érkezett látogatóba, és

megkérdezte: „Hol van a madarad?” Amikor megtudta, milyen sorsra jutott, azt kérdezte tőlem: „Ki fog ezért megbűnhődni?”

Picit elgondolkodtam, és egyre inkább úgy éreztem, hogy gondatlan voltam. „Van rá mód, hogy lemosódjon rólam ez a bűn?” - faggattam a nővéremet. Azt felelte, hogy a közelben, egy Beas nevű faluban él egy

szent, és ő talán a földön az egyetlen, aki egy vétket le tud mosni az emberről. A nővérem akkoriban kapta meg a Naam ajándékát Baba Jaimal Singhtől, akit ő Baba Jinak nevezett.

A büntudatom nem hagyott nyugton, ezért megkértem a testvéremet, azonnal vigyen el Beasba. Ő eleinte tiltakozott: „Csak most érkeztem, és néhány napig maradni szerettem volna” – mondta. Végül is engedett a könyörgésemnek.

Azokban az időkben még nem álltak meg a vonatok Beasban, mivel kicsi, jelentéktelen hely volt. Se kocsi, se busz. Így hát gyalog vagy lovon közlekedtünk. Kölcsönkértünk egy lovat, amelynek a gazdája cserébe különleges csapatit süttetett az édesanyámmal. Összekészítettük az útravalót, és délután elindultunk. Éjszakáig úgy 13 km-t tettünk meg, és elértük a falut, ahol a nővérem lakott a férjével. Beas már csak 5 kilométernyire volt. „Hogyan folytatod az utadat? Ki kísér tovább?” – kérdezte. „Te” – feleltem. Megrázta a fejét. „Nem mehetek. Bizonyos korlátozások vonatkoznak rám. Keresek valakit neked” – mondta. Három szomszédnál is próbálkozott. Hiába. Így hát náluk aludtam.

Másnap reggel szolgáló érkezett Baba Jitól, hogy tisztított vaját vegyen tőlünk. A nővérem bízatta: „Vigyél csak, amennyit csak akarsz, és vidd magaddal ezt a fiút is.” Ismét úton voltam, de nem sokáig, mert ahogy áthaladtunk a szolgáló faluján, az is úgy döntött, hogy otthon marad. Vé-

gül egy másik családtagja kísért tovább. Már egészen közel lehettünk a derához, amikor az illető előre mutatott: „Nézd azt a nagy fát! Egy ember áll alatta. Az Baba Ji.” Elindultam felé. A nagy szent egy fekete ernyőt tartva a kezében nézett rám. Megérintettem a lábát. Ő megpaskolt, és hívott: „Ott a dera, menjünk be együtt.”

Akkoriban még nem voltak téglalapú épületek a derában, csak egy-két vályogház, mivel Baba Ji csak két éve élt ott. Bementünk a házába, leült az ágyára, én pedig a lábánál lévő gyékényszőnyegre.

Baba Ji körülbelül 175 cm magas, és igen erős izomzatú volt. Őrmesteri rangban dolgozott a hadseregben. Arca úgy ragyogott, hogy alig bírtam elviselni a belőle áradó fényességet. Indiai kurtát, kézelő nélküli, bő, fehér inget és pajamát viselt. Arcát rövid, fehér szálakkal tarkított fekete szakáll keretezte. Sajnos nincs róla fénykép.

Néhány percig csendben ültünk, majd megkérdezte: „Honnan jöttél?” Elmeséltem neki, hogy mi történt, és ő csak nevetett és nevetett. Aztán azt kérdezte: „Akarsz még valamiről beszélgetni velem?” „Ahogy te akarod” – feleltem. „Nos, akkor mesélj nekem valamit!” – biztatott.

Elkezdtem: „Azt hallottam, hogy az élet kerekében ezer meg ezer életfajta van. Igaz az, hogy ha valaki találkozik egy szenttel, az kivezeti őt a körforgásból?” „Igen – bólintott – ha van rá vevő.” „Én az vagyok” – néz-

tem rá bizakodóan. Ő rám emelte csodálatos tekintetét, és így folytatta: „Ha nem vágyódunk a szabadságra, akkor az nem is érhető el. De én majd segítek neked.” „Sokáig tart?” – faggattam. „Majd megkérdezem Mesteremtől, Soami Jitől” – zárta le a beszélgetést.

Késő éjszaka volt. Baba Ji megkérdezte, hogy hol alszom. Egy órányira volt a nővérem háza, így odamentem. Ott lakott a testvérem velem egyidős sógora is. Sokszor kérte már a beavatást Baba Jitől, aki mindig azt válaszolta: „Várj még. Majd beszélünk róla.” Elhatároztuk, hogy együtt megyünk vissza Beasba, és velünk jött a nővérem férje is.

Baba Ji abban a szobában ültetett le bennünket, ahol a Guru Grant Sa-

hibot, a szikh szentírást tartotta. Leült közénk, és beavatott bennünket az Isteni Fény- és Hangáradatba. Először elmagyarázta az elméletet, utána megtanította a szent Istenneveket, majd beszélt a Sach Khand feletti három szintről: Alakhról, Agamról és Anamiról, amely más néven Sat Lock.

Megkérdeztem: „Ezt a három nevet is ismétljem?” „Nem – mondta – majd megismered őket, ha odaérsz.” Többet nem is beszélt a legmagasabb régiókról. Már készülődtünk hazafelé, amikor megállított bennünket: „Nézzük csak! Emlékeztek-e még a beavatáskor kapott Istennevekre?” Szerencsémre először a másik fiút kérdezte, mert így átismételhettem őket. Láttam, mennyire

örült, hogy hibátlanul ismétlem meg a simrant. Kérte, hogy gyakoroljuk, soha ne feledkezzünk meg róluk.

Kevéssel azután, hogy hazaérkeztem máris vágyódtam Baba Ji darshanjára. Amikor eljutottam hozzá, kértem, írjon nekem egy imát. Megtette. Alig múlt el nyolc nap, megint útnak eredtem Beasba. Újabb imát kértem. A Mangla Charant adta Soami Jitól, amely így kezdődött:

*Aki a Radhasoami
(a legfelső Úr) Naamját ismétli,
Átszeli az élet óceánját,
Minden gond és neheztség elszáll,
És ő az üdvösségben jár.*

Már néhány nap múlva ismét mentem hozzá. „Gyermekem, ezúttal mi történt?” – érdeklődött. Megint egy fohászt kértem. Odaadta Soami Ji egy másik imáját, és megkérdezte: „Igazán megtanulod ezeket a shabdokat, vagy csak átveszed őket tőlem?” „Hazafelé mindig megtanulom” – feleltem. Nagyon boldog volt. A következő alkalommal már újabb shabddal fogadtam.

Ezután hat hónapig nem tudtam Beasba menni. Amikor újra találkoztunk, megkérdezte: „Valóban tudod az összes imát?” Bólintottam. „Akkor ma befejezem a munkádat” – mondta. „Ahogy kívánod” – hajtottam fejet, majd hozzátettem: „Baba Ji! Milyen munkát fejezel be most?” „Előkeresem a Sar Bachant, és megtanítom neked.”

Baba Ji kinyitotta a könyvet a shabdnál, és elkezdte olvasni: „Ó barát! Kérlek, figyelmesen hallgass! Meselek neked a benső világok titkairól.” Ezután lemásolta nekem ezt és a másik négy szent éneket, amelyek a magasztos spirituális szintekről szóltak. Reggeltől délután négyig dolgozott, majd odahívott: „Gyermekem, most elvégeztem a te összes munkádat.” Óvatosan összehajtogatta a papírokat, és odaadta nekem. Sok évig gondosan őriztem őket. Sajnos végül ellopták. Tudtam, hogy ki tette, de nem tehettem semmit.

Amikor megkaptam a Naamot, még nagyon fiatal voltam. Elhatároztam, hogy mindig nagy becsben fogom tartani, bármilyen csodát mutat nekem a Guru. Valahányszor valami nagyon erősen foglalkoztatott vagy vágytam valamire, leültem meditálni, és azt tapasztaltam, hogy a kívánságom hamarosan teljesült.

Azután egy napon hívatott Baba Ji. Így szólt hozzám: „Miféle játékba fogtál, fiam? Beleestél a csodák által keltett örömeik csapdájába.” „Nem helyes az, amit teszek?” – kérdeztem. „Nem – felelte – ez olyan csoda, ami három napig tart.” Megígértem neki, hogy többé nem kérek tőle semmit, hanem elfogadom, amit ad.”

Egy napon mégis kéréssel merészkedtem Óhoz: „Még soha nem kaptam tőled prashadot.” Kérdőn nézett rám: „Úgy érzed, hogy be tudod fogadni a prashadot?” „Nem tudom, Baba Ji. De te talán képessé teszel rá.”

Bement a másik szobába, és kinyitott egy dobozt, és abban egy még kisebbet. Soami Ji adta neki sok évvel azelőtt. Két ujjával egy morzsányit vett ki. „Baba Ji – kiáltottam – ez nagyon kevés!” „Azt mondd, kevés? Több, mint elég ahhoz, hogy el tudd viselni”

– jegyezte meg. „Akkor most, a jelenlétedben eszem meg.” Ezzel gyorsan bekaptam, és meglepődve mondtam: „Baba Ji, semmi sincs a számban.” Nevetett: „Valóban. Az egész testedet betöltötte. Ha elviseled, akkor is több, mint elég számodra.”

Sant Darshan Singh

A SZERETET SOHASEM ÉR VÉGET

Részlet a Szeretet csak elkezdődik 2. kötetéből

1974 februárjában, néhány nappal az Emberiség Egysége Konferencia után Kirpal Mester megkérte a feleségemet és engem, hogy látogassuk meg Őt.

Egyedül voltunk, és Ő a Misszióban folyó roppant nagy munkáról beszélt, majd azt mondta, hogy én veszem át ezt a feladatot tőle. Szeretetteljesen a szemembe nézve így szólt: „Utánam neked kell a vállaidra vened ezt a nagy felelősséget. Folytatnod kell a satsang és a beavatás spirituális munkáját. Ez nagy felelőség, és több időt, figyelmet kell szentelned rá.”

A jövőbeli kilátások tényleg lenyűgözők voltak, és a saját alkalmatlanságom érzése fogott el. Látva, hogy a szemem megtelt könnyel, Maharaj Ji megnyugtatóan: „Én még veled vagyok. A munkát azonban el kell végezni, és minél előbb felkészülsz rá, annál jobb.”

Amikor keservesen sírni kezdtem, és azt mondtam, hogy egyedül Ő az, aki véghez viheti ezt a munkát, akkor tudatta velem, hogy ez a nagy Hazur döntése volt. Ahogy Hazur vitte tovább apám, a Szeretett Mester, Sant Kirpal Singh misszióját is, ugyanúgy tesz majd az én esetemben is.

Így szólt nekem először a felelőségről, amelyet a számomra tartogattott. Ezután, akármikor voltam vele, nagy részletességgel magyarázta el az Indiában és külföldön folyó satsangi munkát. A Misszió egyik aspektusát a másik után elevenítette fel, és bevezetett annak hátterébe, történelmébe. Különleges figyelmet szentelt a meditációmra. Bőséges spirituális kegyben részesültem. Rendszeresen meditációba helyezett a belső szobában, ami az ő hálószobája mellett volt. Áldásai záporoztak rám, habár nem érdemeltem meg.

Oly kegyes volt. Sok évvel ezelőtt

a testtudat fölé emelt. Magával vitt a magasabb szintekre, túl a csillagokon, a benső Holdon és a Napon, és egyébe olvadtam a sugárzó alakjával. Az örökkévalóság pillanatait éltem át Vele, túl az idő és a tér határain. Szeretet-pillantását megkapva átvitt a benső szinteken, egészen a magasztos spirituális birodalmakba. Az úton különböző Mestereknek mutatott be, akik az idők kezdete óta megáldották jelenlétükkel a földi világot, és itt elősegítették a spirituális fejlődést.

Olyan nyelven beszélgettünk, amelynek nincsenek betűi és szavai. Ez örök, már a kezdetek kezdetén létezett. Az Ige hozta létre ezt a nyelvet, és az isteni szeretők ma is ezt használják.

Miután hazavitt az örök Otthonunkba, Sach Khandba, tovább emelt a még magasabb birodalmakba – Alakh és Agam régióiba – amelyek kifürkészhetetlenül nagyok, túl vannak az emberi képzeleten. Abban az időszakban mindezekről tapasztalatot

szereztem. Ám most túlvitt engem ezeken a szinteken is, hogy belemerítsen Anamiba, a végső régióba, amelynek nincs se határa, se neve. Ettől kezdve ezt tetszés szerint meg tudtam tenni. Mindez a Mesterem kegye volt.

Egy ideje Kirpal Mester ismételt emlékeztetett bennünket arra, hogy az élete alkonyához érkezett. Kért bennünket, nyerjük el a lehető legtöbbet abból, hogy a társaságában lehetünk. Ösztönzött minket, hogy kezdjük meg utazásunkat az örök Otthonunk felé. Ha már elindultunk az utazáson, akkor arra kért, gyorsítsuk fel a lépéseinket, siessünk végig az ösvényen.

Ehhez kapcsolódva írtam egy verset:

*Életem estéjét belebelyezem a hajnalba,
Tedd pirkadattá az életem alkonyát!*

Az élet hajnala az örökkévaló üdvösség, a vég nélküli nyugalom, a szüntelen béke és a megváltás szimbóluma, amelyekkel a Szeretett Mes-

ter mindenkit bőségesen megajándékozott. Ezt az élete alkonyának szomorúsággal teli időszakában tette. Az ilyen Istenemberek nagysága abban rejlik, hogy az életük látszólagos alkonyán képesek ránk árasztani ezt a hajnalt, amely az örök boldogságot jelképezi. A szentek mindig fiatalok, még akkor is, örökifjak maradnak, ha a fizikai köntösükön megmutatkozik, hogy a földi élet alkonyánál tartanak. A kegyük egyre fiatalosabb lesz. Egyre bőkezűbbek lesznek az áldásaik szétosztásában, azzal, hogy minden teremtményre megszámlálhatatlan hajnalt, vagyis magát az örökkévaló üdvösséget árasztják szét.

Az a nagy szomorúság jutott részemül, hogy hallhattam a két nagy Mester, Hazur Baba Sawan Singh és Sant Kirpal Singh utolsó üzenetét. Csak méltatni tudom a határtalan kegyüket, az erejüket, amellyel megáldották a jelen időket, amelynek köszönhetően jelentős spirituális fejlődés következett be.

1974 augusztusában a Mester láthatóan beteg lett, és állapota egyre romlott. 19-én éjjel az ashramban voltam. Kirpal Mester jócskán éjfél után hívatott. A szobájába siettem, és nagy fájdalmak között találtam. Fizikailag rendkívül nyugtalan volt, szenvedett. Ez azonban csak testileg nyilvánul meg, amit a szentek értünk vállalnak fel. Belülről ők egyek Istennel, és teljes üdvösségben, békében léteznek. Leültem, és átöleltem a lábát. Ettől a Szeretett Mester hirtelen teljesen megnyugodott, és a fizikai szenvedés minden jele eltűnt Őróla. Megismételte, hogy Őutána én fogom továbbvinni a satsangi munkát és a beavatást. Hozzátette: „Ez Hazur akarata.”

Mennyei ragyogású szemét rám irányította, és az örökkévalóságnak abban a pillanatában elárasztott a spirituális kegyével. Nem voltam méltó erre a nagy ajándékra, de így bízta rám a Mester a spirituális munkát, és adta át azt az Erőt, amellyel folytatnom kellett a művet.

GYERMEK OLDALAK

AHOL AZ ÚR LAKIK

Egy szent Észak-India egyik falujának a szélén élt. Az ott lakók mindig hozzá fordultak, ha tanácsra volt szükségük. Egyszer egy járvány elpusztította a falu összes kakasát, tyúkját és csirkéjét. Az emberek kétségbeesetten keresték fel az öreg bölcset, és így siránkoztak: Ó, jaj! Minden baromfi odaveszett, még a frissen kikelt apró csibék is. Mit tegyünk?” „Bizonyára megvan ennek a maga értelme” – mondta a szent. Senki sem tudta többé szóra bírni.

Néhány nappal később egy különös betegség kipusztította az összes kutyát. Újra jöttek a bölcshöz a falusiak: „Most már a kutyáink is elpusztultak. Nincsen házőrző, és ki vagyunk szolgáltatva a tolvajoknak. Mit tegyünk?” „Ennek is megvan a maga jelentősége” – nyugtatgatta az embereket a szent. Ám ők ebből semmit sem értettek, és a fejüket vakargatva távoztak tőle.

Ebben az időben még nem volt gyufa, és Indiában a kályhában a tűz fenntartása a hamu betakarásával történt. Néhány nap múlva, miután az összes kutya elpusztult, titokzatos módon egy időben kialudt valamennyi tűz a faluban.

Ettől azután a falubeliek még a korábbiaknál is nyugtalanabbak lettek. Teljesen meghökkentek, amikor a szent egész vidáman így szólt: „Ez Isten kegyének egy további jele.” „De ez aztán nagyon különös kegy. Mivel főzzünk ezután?” – kérdezték az emberek. „Várjatok egy kicsit” – nyugtatgatta őket a bölcs öreg. „Legyetek türelemmel! Sokszor nem könnyű Isten terveit felismerni.”

Alig egy nappal később híre érkezett, hogy egy vérszomjas, harcias király az

óriási hadseregével mekkora pusztításokat okozott az országban, és sorban égette fel a falvakat. A katonák szörnyű módon raboltak, pusztítottak és fölgyújtottak minden útjukba kerülő dolgot.

Amikor ez a király a szent falujának a közelébe érkezett, arra készült, hogy itt is fölégettessen és kiraboltasson mindent. Amikor azonban egyetlen kutyaugatást vagy kakaskukorékolást sem hallott, sehol sem látott füstöt, azt mondta tábornokának: „Ez egy elhagyott falu. Ide be sem kell mennünk. Haladjunk tovább a következő faluba!”

Most értették csak meg a falulakók, hogy mi is történt. Elmentek a szenthez, és őszinte szívvel köszönték meg neki, hogy segített. „Testvéreim, minden rendben van” – mondta a szent. „Mert ahol az Úr lakik, ott nem történhet szörnyűség.”

Ismeretlen szerző

Sant Rajinder Singh ISTEN MEGÁLDJA AZOKAT, AKIK ADNAK

Az egyik legnagyobb dolog, amit egy emberi lény megtehet, hogy önmagát adja mások szolgálatára. Sant Kirpal Singh gyakran kérte: „Adj! Adj és adj!” Sok ember nem mer adni, mert attól tart, hogy így neki kevesebb marad. Nem ismerik fel a bőség törvényének működését az univerzumban. Bármikor, amikor önként, önzetlenül adunk, végül még több lesz nekünk.

Egy csodálatos anekdota is ezt szemlélteti. Egy Arábiában élő idős embernek három fia volt. Amikor közeledett az élete vége, a halálos ágyához hívatta a fiait, és ezt mondta nekik: „Ha meghaltam, osztozzatok a javaimon!” Odafordult a legidősebb gyermekéhez, és azt mondta neki: „Azt szeretném, ha világi javaimnak a fele a tiéd lenne.” Majd e szavakkal fordult a középső fiához: „Az a kívánságom, hogy földi tulajdonom egyharmada maradjon rád.” Végül a legfiatalabbnak azt mondta: „A világi javaim egykilencede lesz a te jussod.”

Nem sokkal ezután az idős ember meghalt. Amikor összeírták a vagyontárgyait, akkor fedezték fel, hogy az idős ember összes tulajdona tizenhét teve volt. A fiúk elkezdték megtárgyalni, hogyan osszák szét a tizenhét állatot. Hamarosan rájöttek, hogy képtelenség úgy elosztani a tevéket, ahogyan azt az apjuk kívánta. A saját részük miatt küzdeni kezdtek egymással. Nem tudva, hogy mit tegyenek, apjuk egy idős barátjához fordultak tanácsért.

A barát megállapította, hogy a tizenhét tevét nem lehet felébe, harmadába

és kilencedébe osztani. Egy ideig gondolkodott, majd ezt mondta: „Szegény vagyok. Nekem csupán egy tevéem van. De ha hozzáadom ezt a tíz csordátokhoz, eloszthatjátok a tevéket az apátok akarata szerint, és egyetértés lesz közöttetek.”

Amikor hozzáadta az ő tevéjét a tizenhét tevéhez, már tizennyolc tevé volt, és ezt már könnyedén el lehetett osztani az apa végakarata szerint. A legidősebbnek adta a tevék felét, vagyis kilencet. A középső fiú a tevék egyharmadát, tehát hatot kapott. A legfiatalabb fiúnak adta a tevék egykilencedét, vagyis kettőt. A fiúk boldogan mentek haza.

Ahogy az idős barát megfordult, akkor vette észre, hogy lám, az ő tevéje megmaradt. Megköszönte Istennek, a következőket mondva: „Ó, Istenem, a Te bölcsességed minden értelmet felülmúl!”

Ez a történet azt példászza, hogy soha nem ér veszteség bennünket az elvárások nélküli adással. Az idős ember olyan önzetlen volt, hogy a barátja iránti tiszteletből és a fiai közötti békeség megőrzése érdekében hajlandó volt lemondani az egyetlen vagyonáról. Végül kiderült, hogy a tevé csak hasznos eszköz volt a csorda szétosztásában, és ténylegesen nem volt rá szükség. Így a barát tevéje mindenképp megmaradt.

Talán már akadt olyan alkalom az életünkben, amikor egy szükséglet szenvedővel megosztottunk valamit, áldozatot hozva ezzel. A helyzet azonban úgy alakult, hogy ez a dolog visszakerült hozzánk, vagy megváltoztak a körülmények, és mégsem volt rá szükség, hogy odaadjuk. Jutalmul mégis megkaptuk a megelégedettség érzését, hogy áldozatot hozhattunk másokért.

Éljük át, amint Isten áldásai záporoznak ránk! Mondjunk Öneki köszönetet, ha az önzés helyett inkább az adakozást választottuk.

Nincs nagyobb öröm, amely betölteti a szívünket, mint akkor, ha juttatunk valakinek abból, amink van. Soha nem veszítünk azáltal, ha adunk. Azt tapasztaljuk, hogy kérés nélkül is egyre több áldás árad ránk, és a szívünk isteni szeretettel telített lesz.